

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย

เปิดโลก

ทดลองอ่าน

คนนั้นซะ

放开那个女巫

4

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ที่ผ่านมาโรแลนด์มัวแต่่วนอยู่กับการเป็นผู้ปกครองนักพัฒนาจนลืมเรื่อง การวางรากฐานข้าวกรองไปเสียสนิท แม้จะโชคดีที่เปโรส่งอัศวินขี่ม้าเร็ว มาแจ้งข่าวล่วงหน้า แต่สถานการณ์กลับไม่เป็นไปอย่างที่คิดไว้เสียเลย คณะทูตหลักสิบกลายเป็นกองทัพนับพันในชั่วข้ามคืน ดูท่าเมืองชายแดนคงต้องหิวห่มุน เตรียมการรับมือกันยกใหญ่

แต่ต่อให้ยุ่งเพียงใด เขาก็ไม่มีทางหลงลืมเรื่องชุมชนแมมดที่ฟยอร์ด โรแลนด์เขียนจดหมายขอความร่วมมือกับทางนั้นไว้เรียบร้อยแล้ว ส่วนทิลลีจะตอบรับข้อเสนอจากพี่ชายจอมเสเพลในความทรงจำของเธอหรือไม่ คงต้อง ขอให้ติดตามต่อไปในเล่มแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เอ๋อรั่ม ชื่อจริงคือเงิน รุ่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์ พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเอ๋อรั่มเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เอ๋อรั่มไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขากลับรู้สึกว่าการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

เอ๋อรั่ม

'สุดท้ายนี้ข้าขอให้พวกเราที่กำลังมากพอจะยุติการกดขี่ข่มเหงของศาสนจักร
และสร้างโลกใบใหม่ขึ้นมาด้วยกัน...ให้เป็นอาณาจักรที่ไม่มีใครถูกบีบบังคับรังแก
ไม่ว่าจะแม่มดหรือคนธรรมดา
จากน้องสาวของท่าน กิลลี วิกเบิลตัน'

ตอนที่ 196

ภัยของศาสนจักร

ขบวนของเลห์แมนขี่ม้าไปทั่วป้อมปราการลงของ
 หลังการต่อสู้จบสิ้นลงประชาชนในเมืองก็พากันหลบเข้าบ้านแล้ว
 ปิดประตูอย่างแน่นหนา บนถนนพลันไร้ซึ่งเงาคน บรรยาการดูวังเวง
 ผิดปกติ

"เซอร์เลห์แมน มือท่านไม่เป็นที่ระมัดระวัง" เลวินหรืออัศวิน 'โล่แกร่ง'
 ถามขึ้น

"ไม่เป็นไรมากหรอก" เลห์แมนยกไหล่ "อย่างน้อยก็ยังขยับได้"
 ทว่าการขยับครั้งนั้นก็ทำให้ตัวของเขามวดมุ่น

การต่อสู้ชิงประตูเมืองเมื่อคืนเป็นไปอย่างราบรื่น ทหารยามที่
 เฝ้าประตูตะวันออกของป้อมมีเพียงยี่สิบกว่านาย มีหน้าซ้ำพวกเขา
 คิดไม่ถึงว่าศัตรูจะบุกโจมตีจากในเมือง

แม้มีคนเปาแตกเขาสัตว์ แต่กว่ากองหนุนจะมาถึงก็ต้องใช้เวลา
 ครู่ใหญ่ ทหารรับจ้างที่ใช้ยาสิบห้าคนพุ่งไปที่กำแพงเมือง ไล่สังหาร
 ทหารยามที่ละนายจนครบ เลห์แมนนำอัศวินไปเปิดประตูเมือง ทว่าเขา
 ไม่ทันสังเกตเห็นประตูเล็กข้างกำแพงได้แสงสลัวนั้น กว่าจจะรู้ตัวอีกที

ก็ตอนที่ทหารยามสองนายพุ่งออกมา หนึ่งในนั้นถือค้อนเหล็กตรงดิ่งมาหาเขาอย่างรวดเร็ว

ก่อนหน้านี้เลห์แมนเห็นอาวุธไว้ที่เอนเพื่อให้นมูกว้านประตูได้สะดวก พอถึงคราวคับขันจึงต้องใช้แขนรับอาวุธศัตรูแทน แทบจะในจังหวะเดียวกันนั้นเองเลวินที่อยู่อีกด้านก็ชักดาบออกมาแทงเอวทหารยามนายนั้นสุดแรง ค้อนเหล็กในมืออีกฝ่ายจึงผ่นแรงลงไปมาก ทว่าก็ยังทิ้งรอยบุ๋มไว้บนเกราะแขนของเขาอยู่ดี

ตอนนั้นเลห์แมนยังไม่รู้สึกเจ็บเท่าไร แต่พอยึดประตูเมืองได้แล้ว เขาค่อยรู้สึกว่ายกแขนขวาได้ลำบาก และเมื่อถอดเกราะออกดูก็เห็นแขนด้านหน้าบวมเป่งเหมือนไม้รวดเป่ง

"โนโบสถ์คงมีสมุนไพรบรรเทาปวดอยู่" เลวินพูด "คนพวกนี้มักมีของเล่นแปลกๆ ไว้เสมอ"

"อย่างเช่นยาเมदनัน" ดอร์น อัศวินอีกคนพูดกลัวหัวเราะ

ในการต่อสู้ยามค่ำคืนครั้งนี้ อัศวินสิบสามคนเสียชีวิตไปสองคน บาดเจ็บสาหัสอีกหนึ่งคน ตอนนี้งำลังนอนครวญครางอยู่ในกระโถม ดูท่าคงอยู่ไม่พ้นคืนนี้ ทว่าความเสียหายดังกล่าวยังอยู่ในระดับที่รับได้ เลห์แมนคิด ตอนนี้องพลเรือนเข้าเมืองได้แล้ว ในที่สุดป้อมก็ตกอยู่ในกำมือของข้า

เพียงไม่กี่อึดใจพวกเขาก็ยกขบวนมาถึงหน้าประตูโบสถ์ กองพลเรือนหนึ่งร้อยกว่านายรอรับคำสั่งอยู่ก่อนแล้ว พอเห็นเลห์แมนพวกเขาก็หยุดสีหน้าตื่นเต้น

"แจกยาให้พวกเขา" เลห์แมนพลิกตัวลงจากม้า เมื่อเห็นทุกคนได้รับยาแล้ว เขาก็เดินนำหน้าขึ้นบันไดไปยังโถงใหญ่

"ข้าก่อน" สาวกศาสนจักรสองคนที่ทำหน้าที่เฝ้าประตูवादเสียงดัง "ห้ามพกอาวุธเข้ามาในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์!"

เลวินคว้าอาวุธออกมายื่นให้อีกฝ่าย "ข้ารู้แล้ว ฝ่าเง้าไวกงไม่มีปัญหา กระมัง" ในขณะที่สาวกกำลังยื่นมือออกมาจับดาบนั้น มืออีกข้างของเลวิน ก็กระชับด้ามดาบแล้ววัดวัดขึ้นด้านบนอย่างรวดเร็ว มือทั้งสองของอีกฝ่าย ร่วงลงพื้นพร้อมกับเสียงที่ดังขึ้น

"อะ..." ทว่าเสียงโหยหวนของสาวกยังไม่ทันพ้นลำคอ ปลายดาบ ของอัศวินก็แทงเข้าคอหอยเขาเสียแล้ว

แม้เลวินจะได้รับฉายาว่าโล่แกร่ง แต่ฝีมือดาบของเขาก็เฉียบคม ไม่แพ้ใคร

สาวกอีกคนก็ถูกเลวินเชือดคอเช่นกัน เลห์แมนตีบประตู่ใหญ่ออก แล้วเดินเข้าไปดูด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"พวกเจ้าเป็นใครกัน" ชายวัยกลางคนในชุดบาทหลวงสีขาวขอบ น้ำเงินเดินเข้ามา เขาไม่กลัวคมดาบเปื้อนเลือดแม้แต่น้อย "บังอาจ บุกเข้าโบสถ์เสียหรือนี้! เด็กๆ จับตัวพวกเขาไว้!"

เลห์แมนหัวเราะหยัน ตอนนีช่าวเมืองส่วนใหญ่หลบอยู่ในบ้าน กันหมด ส่วนสาวกประจำโบสถ์ก็มีแค่ยี่สิบสามสิบคนเท่านั้น หาก คิดจะปะทะกับอัศวินผู้เจนสงคราม รับรองว่าปลายทางคือความตาย สถานเดียว

ดอรันไม่รอคำสั่งจากเขา เพียงฉีกยิ้มประหลาดพลางชักดาบฟัน สาวกที่กระโจนเข้ามาจนล้มลงหาย คนอื่นๆ ก็พากันหยิบดาบขึ้นสู้อย่างรวดเร็วเช่นกัน ในโบสถ์พลันซุลมุนวุ่นวายยกใหญ่ บาทหลวงเห็น สถานการณ์ไม่ดีก็รีบตะโกนเสียงดัง "เด็กๆทั้งหลาย กินยาศักดิ์สิทธิ์เสีย พระเจ้าจะมอบพลังพิเศษให้พวกเจ้าปราบคนชั่ว!"

พระราชาทอว์ฟิคเดาไว้ไม่ผิด ที่นี้มียาจริงด้วย! เลห์แมนแอบดีใจ ลึกๆ เมื่อเห็นเหล่าสาวกน้อยตาแดงก่ำ ใบหน้าเริ่มมีเส้นเลือดปูดนูน ในระหว่างที่ยาออกฤทธิ์คนธรรมดา ก็อาจมีพลังกำลังและความเร็ว

เหนือกว่าขีดจำกัดของร่างกายมนุษย์ ยิ่งอยู่ในสถานที่คับแคบเท่าไร ก็ยิ่งรับมือได้ยากเท่านั้น

แต่ไม่ใช่แค่เจ้าหรรอกที่มีของสิ่งนี้ ลองลิ้มรสชาติพลังที่พวกเจ้า คิดค้นขึ้นเองเถอะ

"ถอยไป" เขาตวาดลั่น "กองพลเรือนรับมือศัตรู!"

ทหารพลเรือนด้านหลังได้ยินประโยคนี้เข้าก็รีบกลืนยาเม็ดสองสี ลงคออย่างอดรนทนไม่ไหว จากนั้นจึงกระโจนเข้าไปตะลุมบอนกับ เหล่าสาวกบ้าคลั่ง บาทหลวงเห็นดั่งนั้นถึงกับหน้าถอดสี "เหตุใดพวกเจ้า จึงมี...!"

"ยาศักดิ์สิทธิ์นะหรือ" เลห์แมนใช้มือข้างหนึ่งถือดาบ เดินอ้อม กลุ่มคนที่กำลังสู้กันพลันไปหาอีกฝ่าย "นี่เป็นของขวัญที่ศาสนจักรมอบให้ พวกข้าเอง หากไม่ใช่เพราะพวกเจ้าเล่นตุกติกละก็ ปานนี้พระราชาคงจะ ทรงยึดเกรย์คาสเชิลได้แล้ว"

"พระราชารือ" บาทหลวงเบิกตากว้าง "เจ้าเป็นคนของพระรา..."

เสียงนั้นพลันขาดหายไป ดาบในมือเลห์แมนเสียบลึกลงไปกลาง ออกของเขา แทะทะลุถึงหัวใจ

การต่อสู้ระหว่างกลุ่มคนที่มีจำนวนแตกต่างกันสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว สาวกเย่สึบกว่าคนถูกฆ่าตายกลายเป็นศพเกลื่อนพื้น หลังจาก ยามหมดสิ้นฤทธิ์ ทหารพลเรือนก็หอบหายใจหนักหน่วง พวกเขานั่งพิงศพ อย่างพึงพอใจ ไม่สนใจเลือดที่ไหลนองพื้นแม้แต่แต่น้อย

แขนของเลห์แมนเริ่มหนักอึ้งขึ้นทุกที เมื่อครุ่นคิดแต่แทงดาบออกไป เขายังรู้สึกเจ็บราวกับถูกฉีกว้าง บางครั้งยังนึกอยากกินยาเม็ดสีดำเพื่อให้ ตัวเองลืมความเจ็บปวดและความเหนื่อยล้าด้วยซ้ำ แต่พอเห็นอาการ ของคนที่กินยาพวกนั้นแล้ว ความคิดที่ว่าก็หายวับไปทันที

เลห์แมนรู้จักยาสองชนิดที่ศาสนจักรนำมาขายดี สำหรับคนที่มี

ร่างกายแข็งแรงแล้ว ยาก็สามารถออกฤทธิ์ได้อย่างมากเพียงสามครั้งเท่านั้น ครั้งแรกประมาณสิบห้านาที ครั้งที่ต่อไปเวลาจะยิ่งลดลงเรื่อยๆ สวนทางกับอาการติดยาที่ยิ่งเพิ่มมากขึ้น หากไม่ได้รับยาเป็นเวลานาน ร่างกายก็จะค่อยๆ ทรุดโทรมจนตายลงในที่สุด

ดังนั้นเขาจึงอาศัยประโยชน์เหล่านี้ให้ทหารพลเรือนกินยาก่อนออกเดินทางเพื่อบังคับให้พวกเขาเชื่อฟังคำสั่ง อาการอยากยาสามารถทำให้ชาวนาที่อ่อนแอที่สุดกลายเป็นสัตว์ร้ายกระหายเลือดได้ ตอนนั้นพวกเขากินยาไปสองครั้งแล้ว สามารถใช้งานได้อีกแค่ครั้งเดียวเท่านั้น

แต่ว่า...ต่อให้หลังจากสามครั้งนี้แล้วพวกเขายังได้รับยาต่อก็จะช่วยได้แค่บรรเทาความทรมานเท่านั้น ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้อีก หรือพูดอีกอย่างคือหากกินยาเม็ดแรกลงไปเมื่อไรก็เท่ากับก้าวเข้าสู่โลกหลังความตายไปแล้วหนึ่งข้างแน่นอนว่าเลห์แมนไม่มีวันบอกเรื่องนี้กับพวกเขาเด็ดขาด

ยาสองสีนี้เป็นอุบายชั่วของศาสนจักรอย่างไม่ต้องสงสัย พระราชาทอว์ฟิครู้เรื่องนี้ดีจึงห้ามอัศวินทุกคนกินอย่างเด็ดขาด แต่ในทางกลับกัน เขาสามารถนำมันมาใช้เป็นเครื่องมือในการยึดครองอาณาจักร หรืออาจเรียกได้ว่า...เป็นของจำเป็นก็ว่าได้ หากไม่มีมันพระราชาก็ไม่มีทางเอาชนะราชินีการเซียซึ่งมียาชนิดนี้ได้เหมือนกัน

ตอนแรกที่ได้ยินพระราชาพูดเรื่องนี้ เลห์แมนยังไม่เชื่อเท่าไร เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดศาสนจักรต้องสนับสนุนให้เชื่อพระวงศ์สองคนซึ่งราชบัลลังก์กัน แต่เหตุการณ์หลังจากนั้นทำให้เขาเห็นด้วยกับพระราชามากขึ้นทุกที กระทั่งโบสถ์ในดินแดนตะวันตกยังมียาชนิดนี้ คงไม่ต้องสงสัยอีกแล้ว...ศาสนจักรไม่ได้จะหนุนให้เชื่อพระวงศ์คนใดขึ้นครองราชย์ทั้งสิ้น สิ่งที่พวกเขาต้องการคืออาณาจักรเกรย์คาสเซิลต่างหาก

"พวกเราเจอยาในห้องใต้ดินสี่ลังใหญ่ รวมแล้วน่าจะได้อาหลาย

พันเม็ด" หลังจากคันโบสถ์โดยละเอียด เลวินก็กลับมารายงานอย่าง
ตื่นเต้น "นอกจากนี้ยังมีเงิน อัญมณี และเพชรพลอยอีกจำนวนมาก
คาดว่าเป็นของที่พวกสาวกบริจาคมา"

"อะไรชนได้ก็ชนไปให้หมด ส่วนที่ชนไปไม่ได้ก็เผาทิ้งเสีย" เลห์แมนสั่ง
"เพราะถึงอย่างไรก็เป็นฝีมือของเจ้าชายโรแลนด์อยู่แล้ว พวกเราแค่
ช่วยศาสนจักรปราบปรามความไม่สงบเท่านั้น"

พวกเขายังต้องอาศัยจากศาสนจักรอยู่ ตอนนี้งั้นไม่ใช่เวลาตั้งตัว
เป็นศัตรูอย่างชัดแจ้ง แค่โยนความผิดให้เจ้าชายลำดับที่สี่ก็ไม่มีใคร
สาวมาถึงตัวพวกเขาได้ และเพื่อไม่ให้ศาสนจักรสงสัย พระราชาจึง
ต้องรั้งอยู่ที่ดินแดนเหนือทำที่ว่าเชื่อฟังคำชี้แนะของทางนั้น ทว่าจริงๆ
แล้วพระราชาได้ส่งเขาพร้อมอัศวินจำนวนหนึ่งนำกองพลเรือนเข้ายึด
ดินแดนตะวันตกแล้ว

เวลานี้กำลังทหารทั้งหมดของศาสนจักรอยู่ที่อาณาจักรูล์ฟฮาร์ท
ย่อมไม่มีเวลามาสงใจสถานการณ์ทางนี้ ดังนั้นพระราชาต้องรีบยึด
เกรย์คาสเซิลให้ได้โดยไวจะได้มีกำลังคนไปสู้กับศาสนจักร...พระราชา
ทอว์พีคคิดว่าไม่ช้าก็เร็ว ศาสนจักรต้องโจมตีเกรย์คาสเซิลแน่นอน
ก่อนที่วันนั้นจะมาถึงพวกเขาต้องรวบรวมและสั่งสมยาให้ได้มากที่สุด
ขณะเดียวกันก็สั่งให้สมาคมเล่นแร่แปรธาตุแห่งเมืองหลวงเร่งศึกษา
ส่วนผสมของยาชนิดนี้ และแกะสูตรให้ได้โดยเร็วที่สุด

ยากี้ได้มาแล้ว ภารกิจนี้จึงเหลือเพียงขั้นตอนเดียวเท่านั้น...คือ
กำจัดเจ้าชายโรแลนด์ วิมเบิลดันอย่างถอนรากถอนโคน

ตอนที่ 197

เตรียมรับมือศัตรู

โรแลนด์รู้ข่าวเรื่องกองทัพใหญ่กำลังเคลื่อนมาใกล้ในเช้าวันรุ่งขึ้น ไลต์นิงพบขบวนคนที่เดินทางอย่างเชื่องช้ากลุ่มนี้ระหว่างบินลาดตระเวนตามปกติ

"อะไรนะ พันกว่าคนหรือ" เขาตกใจ ไม่ใช่คณะทูตห้าสิบคนหรือหกหรือ

"เพคะ" เมซีเสริม "แต่ว่าอัศวินมากันไม่เยอะ แค่หกคนเท่านั้น!"

"แล้วคนที่เดินเท้าเล่า...พวกเขาแต่งตัวอย่างไร ถืออาวุธอะไรบ้าง"

"แต่งตัวธรรมดาเพคะ คนส่วนใหญ่ไม่สวมเกราะด้วยซ้ำ สวมเพียงเสื้อปานธรรมดาๆ เท่านั้น" ไลต์นิงตอบ "ส่วนอาวุธก็ค่อนข้างหลากหลาย แต่หม่อมฉันเห็นคนพกหอกสั้นหลายร้อยคนเพคะ"

อาวุธแย่ๆ เช่นนี้ หรือจะเป็นพวกชาวบ้านกับทาสที่ถูกบังคับมา โรแลนด์นึกอย่างสงสัย ในยุคนี้ยังไม่มีกรฝึกทหารพลเรือนโดยเฉพาะหน้าที่ของพวกเขา มีเพียงชนเสียดายและล้มเหลวให้กองอัศวิน หรือไม่ก็เป็นโล่รับแทนคนอื่น

หากทอวีฟคิดจะทำสงครามกับเขาจริงก็ต้องศึกษาสงครามระหว่าง

ป้อมปราการลงชองกับเมืองชายแดนเมื่อครั้งนั้นเสียก่อน ขนาดอัศวินสองร้อยกว่าคนของป้อมยังจะต้องเมืองชายแดนไม่ได้ นับประสาอะไรกับทหารพลเรือนที่วิ่งด้วยสองเท้าเล่า พวกเขาเกลี้ยกล่อมมาตีเมืองชายแดนทั้งๆ ที่รู้ผลของสงครามครั้งนั้นแสดงว่าต้องมีความมั่นใจไม่น้อยว่าจะฝ่าแนวป้องกันอันแน่นหนาของเขาได้

โรแลนด์พลันนึกถึงยาของศาสนจักรขึ้นมาทันที

เขาคิดอยู่แล้วว่าศาสนจักรอาจสนับสนุนทอว์พิดเหมือนกับที่สนับสนุนเขาและการ์เซีย หากคนทุกคนเข้ากันหมดสถานการณ์คงเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว

ยานั้นทำให้มนุษย์วิ่งได้เร็วพอๆ กับม้าในระยะเวลาอันสั้น ช้ายังทนความเจ็บปวดได้อย่างน่าอัศจรรย์ หรือพูดอีกอย่างก็คือแนวป้องกันของเขาจะต้องเผชิญหน้ากับ 'อัศวิน' ถึงพันกว่าคน หากมีใครสักคนฝ่าแนวป้องกันเข้ามาได้ กองทัพที่หนึ่งจะต้องเสียหายอย่างแน่นอน

โชคดีที่กองทัพที่หนึ่งในตอนนี้ไม่ใช้กองทหารอย่างเมื่อสองเดือนก่อนแล้ว

แม้พวกเขาเพิ่งเปลี่ยนมาใช้ปืนยาวลูกโมได้เพียงร้อยกว่ากระบอก แต่อานุภาพของมันเหนือกว่ากองปืนคาบศิลาทั้งกองหลายเท่า ยังมีคนช่วยบรรจุกระสุนให้มือยิงโดยเฉพาะด้วยแล้ว รับรองได้ว่าศัตรูที่เข้ามาในระยะสามร้อยเมตรจะถูกโจมตีอย่างต่อเนื่องแน่นอน ส่วนกองปืนใหญ่ก็มีการขยายขยายเช่นกัน จากที่เคยมีกลุ่มย่อยเพียงสี่กลุ่ม ตอนนี้ได้เพิ่มมาเป็นยี่สิบกลุ่ม แต่ละกลุ่มรับผิดชอบปืนใหญ่สนามขนาดสิบสองปอนด์ กลุ่มละกระบอก ปืนใหญ่รุ่นใหม่ที่ถูกดัดแปลงให้มีกระบอกปืนที่ยาวขึ้นทำให้ยิงได้ไกลกว่าหนึ่งพันเมตร

ทว่าโรแลนด์คิดถึงอีกปัญหาหนึ่ง

"คนพวกนั้นพกศิลาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้ามาด้วยหรือไม่"

"หม่อมฉันไม่กล้าเข้าใกล้พวกเขาพะคะ" ไลตนิ่งชี้ไปที่เมซี "แต่เจ้านี
แปลงร่างเป็นเหยี่ยว น่าจะเห็นชัดกว่าหม่อมฉันพะคะ"

ฝ่ายหลังส่ายหน้า "หม่อมฉันมองไม่เห็นพะคะ พวกเขาอาจจะซ่อนไว้
ใต้เสื้อก็ได้!"

"ถ้าอย่างนั้น..." โรแลนด์คิด "เจ้าพาไนติงเกลบินไปดูอีกรอบแล้วกัน
แบกคนเพิ่มอีกคนคงบินได้สูงสักสิบเมตรกระมัง เจ้าบินเลียบบำเหนี่ยว
เรดริเวอร์ไป ส่วนเมซีคอยระวังอยู่ด้านหน้า หากเจอเรือแล่นมาก็ให้
ไนติงเกลพาเข้าหมอกมายา" เขาหันมองไนติงเกล "พอเข้าใกล้ศัตรู
ได้แล้ว เจ้าก็ดูว่าพวกเขาพกศิลปาลงทัณฑ์แห่งพระเจ้ามาด้วยหรือไม่
ห้ามโจมตีพวกเขาโดยพลการเด็ดขาด"

"พะคะ" ไนติงเกลกับไลตนิ่งรับคำพร้อมกัน

ในขณะที่ทั้งสามคนกำลังจะออกไปนั้น โรแลนด์ก็เรียกพวกเขาไว้
"อย่าลืมว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือความปลอดภัย ดูแลตัวเองให้ดีด้วย"

"ไม่มีปัญหาพะคะ" ไนติงเกลขยิบตาพร้อมกับส่งยิ้มให้เขา

หลังจากพวกแม่มดออกไปแล้ว เขากลับรู้สึกไม่สบายใจชอบกล
ประโยคสุดท้ายนั้นฟังดูเหมือนลางร้ายหรือไม่

นอกจากนี้เขายังพบความผิดพลาดอันใหญ่หลวงของตัวเองด้วย
นั่นคือการติดตามข่าวสารจากบ้อมปราการลงช่องที่หละหลวมเกินไป...
หากเบโรไม่ส่งคนมารายงาน เขาคงถูกศัตรูโจมตีโดยไม่รู้ตัวไปแล้ว และ
หากต้องสู้รบภายในเมือง กองทัพที่หนึ่งก็จะไม่สามารถใช้ข้อได้เปรียบ
จากระยะยิงของปืนได้ ถึงตอนนั้นคิดจะกู้สถานการณ์ก็ลำบากแล้ว

ข้าคงอ่อนวัยและด้อยประสบการณ์เกินไปจริงๆ โรแลนด์คิด
ประเดี๋ยวจบสงครามเมื่อไร เขาจะต้องแก้ไขจุดนี้อย่างแน่นอน และ
ไม่ใช่แค่ที่บ้อมเท่านั้น แม้แต่ตัวเบโรเองก็ต้องส่งคนไปสอดส่องเช่นกัน

เจ้าชายนั่งกระวนกระวายอยู่บนน้ำโต๊ะ แม้แต่อาหารกลางวันก็ยัง

ไม่มีอารมณ์จะกิน จนกระทั่งเห็นโลตหนึ่งแบกในดิงเกลบินกลับมาพร้อมกับนางฟ้า เขาถึงถอนใจโล่งอกได้

เมชีกระพือปีกบินมาเกาะไหล่ในดิงเกลแล้วร้องเสียงดัง "ไม่มีนะ ไม่มี!"

"ไม่มีคิลาลงทัศน์แห่งพระเจ้าหรือ"

"คนส่วนใหญ่ไม่พกคิลาลงทัศน์แห่งพระเจ้าเพคะ" ในดิงเกลดิ่งหมวกออกเผยให้เห็นผมสีทองที่แผ่สยายลงมา "หม่อมฉันได้ดูตั้งแต่หัวจนถึงท้ายขบวน หากไม่นับคนนำทัพสิบคนนั้น ในกองพลเรือนก็มีหลุมสีด้าเพียงสามสี่แห่งเท่านั้นเพคะ"

"ดีมาก" โรแลนด์คิดแผนสงครามขั้นแรกอย่างรวดเร็ว "พวกเจ้าคงหิวแล้วกระมัง ไปที่ห้องอาหารก่อนเถอะ อยากกินอะไรก็บอกพ่อครัวได้เลย"

"เนื้อย่างน้ำผึ้ง!" เมชีสยายปีกแหงนหน้าร้อง

นอกเมืองชายแดนฝั่งตะวันออก

แวนนาเหลือบมองช่างหินและคนงานที่สาละวนอยู่สองข้างทาง "พวกเขากำลังสร้างอะไรนะ"

คนหลายร้อยคนขุดหลุมขนาดใหญ่หลายหลุม จากนั้นก็ก่อกำแพงอิฐขึ้นด้านข้าง ตอนแรกแวนนายังคิดว่าประเดี๋ยวลายกำแพงทั้งสองข้างก็คงมาบรรจบกัน เอาไว้ใช้กันทางสัญจร แต่พวกเขากลับก่อกำแพงรอบหลุมเท่านั้น

"ช่างพวกเขาเถอะ ข้ารู้แล้วว่าเดี๋ยวจะมีศัตรูมาให้พวกเราจัดการแล้ว" โฟเมโลพุตพลางจัดตำแหน่งรถปืนใหญ่อย่างตื่นเต้น

ก็จริง แวนนาคิด นับตั้งแต่รบชนะทหารของดยุกครั้งก่อน เจ้าชายก็มอบสัญญาลักษณะ...ไม่สิ เหยียญเกียรติยศซึ่งทำจากทองแดงให้สมาชิก

กองปืนใหญ่ทุกคน ด้านหน้าเหรียญเป็นรูปกำแพงสูงซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของป้อมปราการลองซอง ด้านหลังแกะสลักปีและผลงานของพวกเขาอย่างประณีตงดงาม ทำเอาพวกกองปืนอิจฉากันแทบคลั่ง

และนอกจากเหรียญเกียรติยศแล้ว ทุกคนยังได้เลื่อนขั้นอีกหนึ่งขั้นตอนนี้แวนนาเป็นนายกองปืนใหญ่มีหน้าที่ดูแลกลุ่มย่อยในกองอีกสิบกลุ่ม ส่วนพี่น้องร็อดนีส์ แคตคลอร์ และโพเมโลก็ได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้ากลุ่มกันถ้วนหน้า นอกจากนี้สามในสี่คนนั้นยังถูกย้ายไปอยู่กลุ่มย่อยที่เพิ่งตั้งขึ้นเพื่อสอนวิธีใช้ปืนใหญ่ให้ทหารใหม่ด้วย

แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนรู้สึกอีกเหม็นที่สุดคือเจ้าชายทำตามสัญญาที่ให้ไว้จริงๆ แวนนาได้รับที่ดินทางฝั่งตะวันออกของเมืองชายแดนติดกับเทือกเขาลัณวิที้ แม้ตอนนี้จะยังมีสภาพเป็นป่า แต่ก็มีการตั้งป้ายหินบนพื้นแล้วเป็นสัญลักษณ์ว่าที่ดินบริเวณนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา

ดังนั้นเมื่อได้ข่าวว่ามีศัตรูบุกมารุกรานเมืองชายแดน กองทัพที่หนึ่งจึงตื่นตื่นกันยกใหญ่ ทุกคนต่างค้นไม้คันมือหมายจะสร้างผลงานจากสงครามครั้งนี้ให้ได้

ตกเย็นแวนนาที่ฝึกทหารมาทั้งวันก็ปวดเหงื่อที่หน้าผากพลางหย่อนตัวนั่งลงบนรถปืนใหญ่ เขาดูทหารใหม่ฝึกใช้ปืนใหญ่ตลอดบ่าย ตะเบ็งเสียงจนเจ็บคอไปหมด

"ดื่มน้ำสักหน่อยสิ" โพเมโลยื่นถุงหนังบรรจุน้ำให้เขา

"ขอบคุณ" แวนนาบิดฝาออกแล้วดื่มรวดเดียวหมด

"ข้าว่าข้ารู้แล้วว่าพวกเขากำลังสร้างอะไร" ฝ่ายแรกยกมูมปากขึ้นพูดอย่างภูมิใจ

"อย่างนั้นหรือ" เขาคืนถุงหนังให้อีกฝ่าย ตอนนี้กำแพงอิฐก่อสูงจนถึงครึ่งตัวคนแล้ว มันเรียงกันรอบหอคมเป็นรูปหกเหลี่ยม ที่ตำแหน่งเหนือพื้นดินประมาณสามสิบถึงสี่สิบเซนติเมตรของกำแพงแต่ละด้าน

ถูกเจาะเป็นช่องแคบยาวๆ คล้ายหน้าต่าง แต่มีขนาดแคบกว่าอย่างเห็นได้ชัด "คงไม่ใช่บ้านกระมัง"

"จะบอกว่าบ้านก็ไม่ผิดนักหรอก ข้าเพิ่งไปถามช่างหินมา" โฟเมโลพยักหน้า "เขาบอกว่านี่เป็นผลงานการออกแบบของเจ้าชาย หากกองปืนหลบอยู่ในบ้านที่ฝังดินไปครึ่งหลังพวกนี้ก็จะสามารถยิงศัตรูได้อย่างไร้กังวล แต่ว่าชื่อของมันโดดเด่นมากทีเดียว เห็นเจ้าชายทรงเรียกมันว่า ป้อมเรนภัย"

ตอนที่ 198

สงครามที่มายุ่งยากกันขึ้น

เวลาสามวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว งานก่อสร้างแนวป้องกันอย่าง
ง่ายๆ เสร็จสิ้นลงในที่สุด

โรแลนด์ยืนอยู่บนเวทีในฐานะที่มั่น กล่าวถ้อยคำปลุกใจสมาชิก
กองทัพที่หนึ่งด้วยตัวเองเหมือนเมื่อครั้งทำสงครามกับสัตว์อสูรในเดือน
แห่งปีศาจ

เนื่องจากในดิงเกลได้รับมอบหมายภารกิจพิเศษ และพาเอคโค
แฝงตัวเข้าไปในสนามรบแล้ว อันนาจึงมารับหน้าที่คุ้มครองเขาแทน

โรแลนด์สวมเกราะที่เคลือบด้วยสีของไซโรยา เสียบปืนพกลูกไม่
ไว้ที่เอวสองกระบอก ตราบใดที่แนวป้องกันยังไม่ถูกทำลายต่อให้มีศัตรู
เล็ดลอดเข้ามาได้ก็ทำอะไรเขาไม่ได้

"กองทัพศัตรูอยู่ห่างจากที่นี่ประมาณสิบกิโลเมตรพะคะ!" นักพิราบ
ตัวใหญ่บินร่อนมาเกาะไหล่เขา

"ทำได้ดีมาก จับตาดูต่อไป" โรแลนด์หยิบเนื้อแห้งออกจากกระเป๋า
เสื่อแล้วยืนไปที่ปากเมชี เธอจิกกินอย่างรวดเร็ว จากนั้นสยายปีกบินไป
ทางตะวันออกอีกครั้ง

เมื่อได้โลตี่นึ่งกับเมชีนลัดกันบินสังเกตการณ์ เขาก็รู้ความเคลื่อนไหวของศัตรูอย่างแม่นยำจึงสามารถเตรียมการรบได้อย่างใจเย็น

อีกฝ่ายเป็นนักรบคลุ้มคลั่งที่กินยาของศาสนจักร ดังนั้นการจัดแนวประจัญบานแบบเรียงแถวจึงไม่น่าเหมาะสม ยิ่งได้ยินโลตี่นึ่งรายงานว่ามีคนพกดอกสั้นมาหลายร้อยคนด้วยแล้ว เขาก็ยิ่งต้องระวังเป็นพิเศษ หากเดาไม่ผิดละก็นั่นคงเป็นอาวุธที่อีกฝ่ายตั้งใจจะใช้เป็นอย่างแรก

โดยปกติแล้วอาวุธประเภทขว้างปาไม่สามารถพุ่งได้ไกลเกินห้าสิบลเมตร แต่นั่นคือกรณีที่ถูกขว้างโดยคนธรรมดา โรแลนด์ไม่แน่ใจว่าทหารพลเรือนที่กินยาแล้วสามารถขว้างดอกสั้นได้ไกลเท่าไร หากไกลเกินหนึ่งร้อยเมตร กองปืนของเขาคงได้รับอันตรายเป็นแน่ ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจสร้างป้อมเรือนัภัย และใช้ยุทธวิธีการรบแบบใหม่เสียเลย โดยการใช้สิ่งก่อสร้างอุดช่องโหว่ ใช้ปืนปิดถนน และใช้ปืนใหญ่คุมสถานการณ์ เป็นการสร้างแนวป้องกันที่ทำลายได้ยากที่สุด

เวลานี้เขามีซีเมนต์มากพอใช้จึงสามารถสร้างป้อมเรือนัภัยได้ไววกว่ากำแพงเมือง แม้โครงสร้างของป้อมอิฐชั้นเดียวพวกนี้จะดูบอบบางไปบ้าง แต่สำหรับกองพลเรือนที่ไม่ได้พกอาวุธร้ายแรงพวกนั้น เท่านั้น ก็ถือว่าแข็งแรงเกินพอแล้ว

ป้อมเรือนัภัยสิบแห่งบริเวณสองข้างทางสร้างเรียงกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนเพื่อให้ทหารสามารถยิงกระสุนตัดสลับกันได้ ป้อมเรือนัภัยแต่ละแห่งจะมีทหารประจำการยี่สิบสี่นาย แบ่งเป็นทหารเก่ากับใหม่อย่างละครึ่ง ทหารเก่าที่ชำนาญแล้วจะทำหน้าที่ยิง ส่วนทหารใหม่จะทำหน้าที่บรรจุกระสุน นอกจากนี้โซโรยายังวาดภาพ 'พรางตา' ไว้บนป้อมเรือนัภัยด้วย เมื่อมองจากที่ไกลๆ จะเห็นป้อมเรือนัภัยกลืนไปกับทิวทัศน์รอบข้าง สมจริงจนแทบแยกความต่างไม่ออกทีเดียว

ส่วนกองปืนใหญ่จะอยู่ด้านหลังแนวประจัญบาน ปืนใหญ่ยี่สิบ

กระบอกตั้งเรียงกันเป็นเส้นตรง ขั้นตอนการยิงยังคงเหมือนเมื่อครั้งก่อน คือปรับองศาปืนใหญ่และบรรจุกระสุนตามสัญญาณของไลต์นิง

รอบๆ บริเวณนั้นยังมีกองกำลังถูกเงินซึ่งพวกปืนคาบศิลาอีกหนึ่งร้อยคน พวกเขามีหน้าที่ปกป้องกองปืนใหญ่และเจ้าชายที่อยู่ด้านหลัง

เมื่อเห็นว่าเหล่าทหารตามแนวป้องกันกำลังฮึกเหิมและเปี่ยมด้วยกำลังใจ โรแลนด์ก็อดต้นตันไม่ได้ เดิมทีเหล่าชาวเมืองที่ซี้ซัอาดและอ่อนแอพวกนี้มาเป็นทหารเพื่อไขไก่อ่ แต่หลังได้รับประสบการณ์จากเดือนแห่งปีศาจและผ่านสงครามพิทักษ์เมืองเล็กๆ แห่งนี้มาแล้ว พวกเขาก็สามารถปฏิบัติหน้าที่อันยิ่งใหญ่อย่างการปกป้องบ้านเกิดตัวเองได้อย่างเต็มตัว

"ฝ่าบาท ศัตรูอยู่ห่างจากพวกเราเพียงสองกิโลเมตรเท่านั้นพะคะ" ครั้งนี้คนที่บินกลับมารายงานเป็นไลต์นิง

"ดีมาก ให้เมซีทำหน้าที่สังเกตการณ์ไป ส่วนเจ้าบินเข้าป่าไปส่งสัญญาณยิงปืนใหญ่" โรแลนด์พยักหน้า ก่อนจะหันไปพูดกับหัวหน้าอัศวิน "ถ่ายทอดคำสั่งข้างลงไป สมาชิกกองทัพที่หนึ่งทุกคนเข้าประจำตำแหน่ง เตรียมรับมือศัตรู!"

"พะยะคะ!" คาร์เตอร์ทำความเคารพเขา

เลห์แมนรู้สึกว่าแขนเริ่มหนักขึ้นทุกที

สองวันก่อนเขายังเจ็บแทบตาย มาวันนี้กลับไม่รู้สึอะไรเสียแล้ว จะสวมเกราะก็ไม่ได้เพราะติดแขนที่บวมคล้ำ บริเวณที่ถูกค้อนฟาดกลายเป็นรอยสีแดงเข้มดูเหินๆ คล้ายกับมีอะไรมาเคลือบผิวไว้ ทั้งใสและแวววาว

สงสัยกระดูกคงหักด้วย เขาคิด ขึ้นปละยไ้ว้เช่นนี้เดียวคงได้

เสียแขนข้างนี้ไปแน่ๆ ยาบรเทาปวดที่ใจโนโบสท์ช่วยลดความทรมานได้ก็จริง แต่ไม่ช่วยให้กระดูกสมานกันได้เลย จบสงครามครั้งนี้เมื่อไร เขาจะรีบเดินทางกลับเมืองหลวงทันที ที่นั่นมีนักเล่นแร่แปรธาตุและนักปรุงยาเก่งๆ อยู่มาก พวกเขาคงรักษาบาดแผลบ้าง นี่ได้

"เซอร์เลห์แมน แขนท่าน...ไม่เป็นไรหรอกมั้ง" เลวินถามอย่างเป็นห่วง

"แค่ดูน่ากลัวเฉยๆ นะ" เขาแสร้งทำเป็นไม่ใส่ใจ "อย่างไรเสียภารกิจครั้งนี้พวกเราก็ไม่ต้องลงมือเองอยู่แล้ว ยืนดูอยู่ก็ด้านก็พอ"

"ความเจ็บปวดที่แขนคงไม่ทำให้ท่านเลอะเลือนกระมัง ท่านเซอร์" ดอร์นส่งเสียงขึ้นจุมูก "ท่านคิดได้แล้วหรือว่าจะตีเมืองชายแดนอย่างไร"

น้ำเสียงของอีกฝ่ายทำให้เลห์แมนขมวดคิ้ว แต่ว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลา มาคิดเล็กคิดน้อย "ข้าได้ข้อมูลจากขุนนางตระกูลวุล์ฟและแอลลาเพียร์ว่า พวกนั้นรับมืออัศวินด้วยอาวุธโจมตีระยะไกลชนิดหนึ่ง อาวุธชนิดนี้มีประกายไฟและส่งเสียงดังสนั่นสามารถยิงก่อนที่อัศวินจะเร่งความเร็วได้ ลักษณะของมันคล้ายกับรถหน้าไม้ขนาดใหญ่ แต่วัตถุที่ยิงออกมาพุ่งได้ไวกว่ามาก"

"หรือพูดอีกอย่างก็คือต่อให้มันมีอำนาจร้ายแรงอย่างไร ก็ไม่สามารถยิงติดต่อกันได้อยู่ดี" เลวินจับประเด็นสำคัญได้อย่างรวดเร็ว

"ถูกต้อง ยิ่งเข้าใจแล้วแนวป้องกันของอีกฝ่ายมากเท่าไร พวกเราก็ยิ่งปลอดภัยขึ้นเท่านั้น" เลห์แมนพยักหน้า "นอกจากนี้จำนวนคนก็เป็นปัจจัยสำคัญไม่แพ้กัน เท่าที่ข้ารู้มาอัศวินของดยุกไรอันและอัศวินของเหล่าขุนนางรวมกันเพียงจะสองร้อยคนเท่านั้น แต่พวกเขาก็ยังเกือบฝ่าแนวป้องกันไปได้ แล้วพวกเราที่มีคนถึงพันห้าร้อยคนจะฝ่าไม่ได้เสียหรือ เจ้าพวกโง่เง่ากินยาเข้าไปแล้ววิ่งเร็วพอๆ กับม้าด้วยซ้ำ ดังนั้นสงครามครั้งนี้จะไม่จบเหมือนครั้งก่อนแน่นอน"

"หรือบางทีทั้งหมดที่ท่านว่ามานี้อาจไม่เกิดขึ้นก็ได้" ดอร์นขัดอย่าง

ไม่เห็นด้วย "ดีไม่ดีเจ้าชายโรแลนด์อาจทรงรอคณะทูตอยู่ในปราสาท
พวกเราแค่เดินอาดๆ เข้าไปตัดพระเศียรของพระองค์ก็เรียบร้อยแล้ว"

"ไม่หรอก พระองค์ทรงรู้ความเคลื่อนไหวของพวกเราดี" เลห์แมน
ยืนยันหนักแน่น "เจ้าไม่สังเกตหรือว่าสามวันมานี้พวกเราไม่เห็นขบวน
พ่อค้าเลยสักขบวน หากพ่อค้าที่เดินทางออกจากป้อมปราการลงของ
เห็นหลังกองทัพพวกเราแล้วหยุดขบวนหรือกลับเข้าเมืองไปก็ไม่ใช่
เรื่องแปลก แต่พวกเราเดินทางมาถึงตรงนี้แล้วยังไม่เห็นพ่อค้าที่เดินทาง
ออกจากเมืองชายแดนเลยนี่สิแปลก นั่นแสดงว่าเจ้าชายทรงปิดชายแดน
เมืองแล้วอย่างไรเล่า"

"คราวนี้เข้าใจแล้วหรือยังว่าเหตุใดพระราชาทรงเลือกเซอร์เลห์แมน
เป็นนายกอง ไม่ใช่เจ้า" เลวินยิ้มเยาะ

"เอาเถอะ ดูเหมือนสมಂತานจะยังใช้การได้อยู่" ดอร์นชักไหล่
"เช่นนั้นก็ดี การกำจัดไพร่ชั้นต่ำที่บังอาจต่อต้านพระราชาทอว์ฟิเคย์่อม
สนุกกว่าการสังหารเจ้าชายองค์เดียวมาก"

"เซอร์เลห์แมน พวกเราพบคนของเมืองชายแดนข้างหน้า" อัศวิน
ผู้รับหน้าที่สอดแนมรายงาน

"ไป พวกเราไปดูกัน" เลห์แมนกระดุนม้าขึ้นหน้า ตอนนี้ได้โครง
ปราสาทเมืองชายแดนเริ่มปรากฏให้เห็นรางๆ แล้ว ดูเหมือนจะมีเงาคน
เคลื่อนไหวอยู่ที่ปลายทางข้างหน้าด้วย เขาควักกล้องส่องทางไกลออกมา
มองสำรวจแนวป้องกันของฝ่ายตรงข้ามอย่างละเอียด "อาวุธมีลือนั่น
คงจะเป็นอาวุธโจมตีระยะไกลที่ทั่ว แต่ดูเหมือนจะมีเยอะกว่าที่ข่าวบอก
มากทีเดียว"

"เช่นนั้นพวกเราบุกเข้าไปพร้อมกันหมดเลยดีหรือไม่" เลวินถาม

"ถนนสายนี้ค่อนข้างแคบคงจุกองพลเรือนทั้งกองไม่ได้" เขามอง
ป่าทางขวามือ "ให้คนบางส่วนอ้อมป่านี้อีก ข้าหน้อยก็ได้ไม่เป็นไร หาก

บุกเข้าตีขนาบจากด้านข้าง แนวป้องกันนี้ก็ต้านทานพวกเราได้ไม่นานหรอก"

ในขณะที่เลห์แมนกำลังจะส่งย้ายขบวนนั้นเอง หางตาพลันเห็นเงาสีขาวฉายวาบขึ้นมา

เขาชะงักไป นี่คือ...ภาพหลอนจากบาดแผลที่แขนหรือ เมื่อหันไปมองก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่ง เธอสวมหมวกปิดหน้าและเสื้อผ้าสีขาว เขายังไม่ทันได้เอ่ยปาก ประกายไฟก็พุ่งออกมาจากมือเธอ

เลห์แมนรู้สึกเหมือนถูกค้อนทุบศีรษะอย่างแรง ภาพตรงหน้าหมุนคว้างก่อนจะดับหายไปในความมืดมิด

ตอนที่ 199

สงครามที่ปั่นป่วน

"บุกเต็มกำลัง!" เสียงตะโกนของเลห์แมนดังขึ้นแทบจะในเวลาเดียวกัน

เลวินมองตามเลห์แมนที่ร่วงจากหลังม้าอย่างตกตะลึง ศีรษะด้านหลังของอีกฝ่ายเปิดออก มีของเหลวเหนียวหนืดสีขาวปะปนสีแดงไหลออกมา หมวกเกราะหักๆ หล่นลงอีกด้าน บนหมวกมีรูขนาดใหญ่เท่าปากถ้วย ดูเหมือนมันจะช่วยปกป้องคนใส่ไม่ได้เลย

"บุกเข้าไป ซ้ำสั่งให้บุก!" จากนั้นเสียงของเลวินก็ดังตามมา

ไม่ใช่ ข้ายังไม่ได้พูดอะไรสักหน่อย! เลวินยกมือปิดปากแล้วมองไปด้านหลังเห็นพวกทหารกองพลเรือนกำลังกลืนยาอย่างหิวกระหาย ก่อนจะวิ่งดาหน้าเข้ามาารวกับคลื่นมนุษย์

แม้มืดมัวๆ เขารับรู้ได้ แม่ดกำลังเลียนเสียงเขา "ห้ามบุก หยุดเดี๋ยวนี้!" เขาตะโกนเสียงดัง

ทว่าเสียงของเขาไม่ต่างจากหยดน้ำเล็กๆ ท่ามกลางทะเลอันยิ่งใหญ่ บางคนได้ยินคำสั่งเขาแล้วหยุดฝีเท้าลง แต่คนส่วนใหญ่ยังคงวิ่งไม่หยุด

"เร็วเข้า จงบุกให้ไว บุกเข้าไปตรงกลาง ทำลายแนวป้องกันของ

ศัตรูเสีย เมืองชายแดนกำลังรอให้พวกเจ้าปล้นอยู่!" ไม่ใช่แค่เสียงเขาเท่านั้น แต่เสียงของดอร์นและอัศวินคนอื่นๆ ก็ดังขึ้นเช่นกัน มีหน้าซ้ำยังดังกลบเสียงอีกทีทั้งหมดราวกับเจ้าของเสียงกำลังตะโกนอยู่ข้างหู อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

ทุกคนในกองทัพพากันส่งเสียงโห่ร้องคล้ายกับตอบรับคำสั่งนี้ เสียงตะโกนว่า "ปล้น" ดังขึ้นไม่ขาดสาย แม้ไม่รู้ว่าใครเป็นคนเริ่ม ทว่าเพียงไม่กี่อึดใจมันก็ดังกระหึ่มไปทั่วกองทัพ เลวินคุมสถานการณ์ไม่อยู่แล้ว ไม่ว่าจะตะโกนอย่างไร เสียงของเขาก็จมหายไปในเสียงร้องเหิงแซ่อันบ้าคลั่งนี้ เขาพยายามคุมม้าอย่างสุดกำลังเพื่อผืนตัวเองไม่ให้ไหลไปตามคลื่นมนุษย์กองพลเรื้อนวิ่งตะบึงไปตามถนนราวกับสัญญาณสติแตกไปแล้ว

ไม่...ไม่สิ พวกเขาไม่มีของที่ว่ำนันมาตั้งแต่แรก ยิ่งขาดผู้นำด้วยแล้ว คนที่กินยาลงไปก็จะยิ่งอีกเหิมถึงขีดสุด มีหน้าซ้ำบรรยายการต่อสู้มีแต่จะกระตุ้นพวกเขาให้คลุ้มคลั่งยิ่งกว่าเดิม ตอนแรกยังมีคนพยายามหลบร่างเลห์แมนที่นอนอยู่บนพื้น แต่ตอนนี้ทุกคนล้วนวิ่งเหยียบย่ำศพแล้ว เลวินพยายามหาตัวดอร์นและคนอื่นๆ แต่พวกเขาถูกกระแสนพัดหายไปจนหมด เมื่อถูกสถานการณ์บีบบังคับเขาจึงต้องยอมไหลไปตามฝูงชน คืบคลานมุ่งหน้าไปทางป่า...เพราะต่อให้เร่งม้าขึ้นขวาง เขาก็คงไม่พ้นถูกทหารพลเรื้อนที่มีพลังกำลังมหาศาลกระแทกจนล้มถึงตอนนั้นคงลุกไม่ได้ง่าย ๆ แน่

หลังจากแยกตัวออกจากขบวนคนได้แล้ว เลวินก็มองไปรอบด้าน หมายจะจับตัวแม่ดผู้ก่อความวุ่นวายมาสับเป็นพันชิ้น เขามั่นใจยิ่งนักว่าเป็นอุบายชั่วของแม่ด!

คนหนึ่งหันหัวรอยคนซึ่งอยู่ใต้ฤทธิ์ยาพิษไปยังแนวป้องกันของเมืองชายแดนในคราวเดียว ถือเป็นการโจมตีที่รุนแรงมากสำหรับเจ้าชาย

เพราะต่อให้มีอาวุธชนิดใหม่เยอะเพียงใดก็ไม่มีทางต้านทานคนจำนวนนี้
ได้อยู่ดี สุดท้ายย่อมเสียหายย่อยยับไม่ต่างจากเขา แม่มดคงอยากเห็น
ทั้งสองฝ่ายพังพินาศ ถึงได้เล่นลูกไม้หลอกให้กองทัพเขานุกอีกฝ่าย
โดยพลการ

"แม่มดที่ฆ่าเลห์แมนกับแม่มดที่สร้างความปั่นป่วนน่าจะเป็น
คนละคนกัน" เขามองทหารพลเรือนรอบตัวที่เหลืออยู่ไม่มาก...ทหารกลุ่มนี้
ยืนอยู่หน้าขบวนจึงทันเห็นเลห์แมนล้มลงและได้ยินคำสั่งหยุดของเขา
แต่หากเทียบกับกองพลอันยิ่งใหญ่แล้ว ทหารที่หยุดยืนอยู่กับเขามีไม่ถึง
สามสิบนายด้วยซ้ำ "คนหนึ่งน่าจะพรางตัวได้ ส่วนอีกคนน่าจะเลียนเสียงได้
แม่มดหนึ่งคนไม่มีทางครอบครองพลังถึงสองอย่าง พวกเจ้าไปจับตัว
คนหลังมาให้ข้า ข้าจะฉีกคอนางด้วยมือของข้าเอง!"

ไบรอันมองลอดช่องยิงออกไปเห็นศัตรูรูดใกล้เข้ามาทุกที ทหารที่
อยู่ในป้อมเริ่มภัยแถวหน้าสุดเริ่มลั่นไกปืนแล้ว

ตำแหน่งของเขายู่กลางค่ายกลรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนพอดี
ต้องรอให้ศัตรูวิ่งผ่านสัญลักษณ์สีม่วงข้างทางก่อนจึงจะยิงได้...การ
รอคอยนี้ทำให้เขากระสับกระส่ายเกินทนไหว

ไบรอันเดินไปที่ช่องยิงอีกฝั่งเพื่อมองไปทางด้านหลัง เขาเห็น
ควันสีขาวผุดขึ้นจากฐานที่มั่นของกองปืนใหญ่เป็นระยะ เสียงยิงกระสุน
ดังสนั่นราวกับฟ้าผ่า กองปืนใหญ่ได้แสดงฝีมือเป็นกองแรก อาวุธขนาด
สิบสองปอนด์สามารถยิงได้ไกลจนแทบจะครอบคลุมทั้งสนามรบ หาก
ตั้งใจฟังให้ดีอาจได้ยินเสียงกระสุนพุ่งแหวกอากาศมาด้วย

"ให้ตายเถอะ พวกเขาวิ่งเร็วเสียจริง!"

"ดูเจ้านั่นสิ ขนาดถูกยิงมือขาดแล้วยังวิ่งต่อได้"

"เจ้าชายตรัสไว้ไม่ผิดจริงๆ พวกเขาใช้คนจริงหรือนี่ ดูไม่ต่างจาก

สัตว์อสูรเลย"

เนื่องจากกองทัพที่หนึ่งได้รับแจ้งตั้งแต่ก่อนเริ่มสงครามแล้วว่า ศัตรูของพวกเขาเป็นคนคลั่งที่กินยาของศาสนจักรลงไป ทุกคนจึงไม่แปลกใจเมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามวิ่งฝ่าดงกระสุนเข้ามาได้ ช้าก็ยังยิ่งอีกเพิ่มขึ้นด้วย...เพราะอย่างไรเสียกองทัพที่หนึ่งก็เติบโตขึ้นจากการทำสงครามกับสัตว์อสูร

"นายกอง พวกเขากลับเข้ามาแล้ว!" ใครบางคนร้องเตือน

ไบรอันรีบกลับไปประจำตำแหน่งแล้วพาดปืนยาวเข้ากับช่องยิง... เทียบกับปืนคาบศิลาที่ต้องคอยใส่กระสุนใหม่ทุกครั้งแล้ว อาวุธที่เจ้าชายคิดค้นขึ้นใหม่นี้พัฒนาไปไกลมาก เขาสามารถยิงกระสุนติดต่อกันได้ถึงห้านัด แคโยนรังเพลิงไปให้ทหารใหม่ด้านหลัง จากนั้นก็ยิงกระสุนให้หมดทุกนัด และตอนนี้ทหารใหม่น่าจะบรรจุกระสุนใส่รังเพลิงไว้เรียบร้อยแล้ว

แต่เจ้าชายเคยย่ำระหว่างการฝึกอยู่หลายครั้งว่าพวกเขาจะต้องรอจนศัตรูเข้ามาในระยะหนึ่งร้อยถึงห้าสิบบเมตรก่อนจึงจะยิงด้วยวิธีนี้ได้ หากต้องการยิงระยะไกลก็ต้องเล็งเป้าหมายให้ดี เพราะกระสุนปืนยาวลูกไม่ชนิดนี้ผลิตยากมาก ทุกคนจะได้รับแจกเพียงไม่กี่นัดเท่านั้น

ไบรอันเองก็เห็นด้วยกับข้อนี้ ปลอกกระสุนทองแดงที่ใช้บรรจุดินปืนมีลักษณะหน้าเล็กหลังใหญ่ มีหน้าช้ายังมีรูปทรงเหมือนกันทุกนัด ช่างดีเหลือไม่มีทางทำงานละเอียดถึงเพียงนี้ได้ นี่คงเป็นฝีมือแม่ मद อีกตามเคย ปกติแล้วทุกคนจะเก็บปลอกกระสุนกลับมาให้ช่างดีเหล็กล้างแล้วใช้เวลาหลังจากการฝึกยิงมาบรรจุดินปืนใส่ปลอกกระสุนนัดเก่า ทุกคนจะนั่งล้อมวงกันในค่าย ค่อยๆ ยัดชนวน ดินปืน และหัวกระสุนลงไปในปลอกกระสุนที่ได้รับแจกเพื่อประกอบขึ้นเป็นกระสุนนัดใหม่ ดังนั้นเขาจึงไม่อยากเสียกระสุนไปกับเป้าหมายที่แทบไม่มีโอกาสยิงโดน

เมื่อเห็นศัตรูวิ่งผ่านสัญลักษณ์สีม่วงมาแล้ว ไบรอันก็สูดหายใจลึก "ยิ่งได้!"

เหล่าทหารรอคำสั่งนี้มานาน พวกเขาหันไปยังเป้าหมายที่เล็งไว้อย่างตื่นเต้น เพียงพริบตาเดียวเสียงปืนก็ดังสนั่นป้อมเรนภัย ศัตรูที่วิ่งผ่านแนวยิงกลุ่มแรกถูกกระสุนที่ยิงไขว้จากสองทิศทางเจาะเอวจนเลือดสาดวิ่งกะเผลกต่อได้อีกไม่กี่ก้าวก็ทรุดลงกับพื้น เห็นได้ชัดว่าถึงจะทนเจ็บได้มากกว่าคนธรรมดา แต่เมื่อถูกกระสุนลูกใหญ่เข้าไปก็ล้มลงได้เหมือนกัน

ไบรอันเห็นคนจำนวนหนึ่งกระโดดขึ้นป้อมเรนภัยแถวแรกทำท่าเหมือนจะลอบโจมตีคนในนั้นจากด้านหลัง แต่ถูกประตูเหล็กที่แข็งแรงสกัดไว้ก่อน ไบรอันรีบเปลี่ยนทิศทางปืนโดยไม่ลังเล เขาเล็งยิงพวกคนคลั่งซึ่งอยู่ในที่แจ้งจนตายเรียบ สาเหตุที่ป้อมเรนภัยถูกวางเรียงเป็นรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนก็เพื่อให้คนในหลุมสามารถปกป้องกันและกันได้ ศัตรูที่อ้อมมาด้านหลังย่อมถูกคนในป้อมด้านหลังยิงทิ้ง

"ระวังหอก!" ทันใดนั้นก็มีเสียงคนตะโกนขึ้น

ไบรอันเห็นเงาสีดำหนาแน่นพุ่งออกมาจากกองทัพศัตรู พวกมันทะยานขึ้นไปจนถึงจุดสูงสุดแล้วร่วงใส่ป้อมเรนภัยทั้งสองด้าน

พวกเขาอยู่ห่างออกไปประมาณสองถึงสามร้อยเมตร! ไบรอันหัดหัวเข้าไปในหลุมตามสัญชาตญาณ ได้ยินเพียงเสียงป๊อกป๊ากดังจากด้านบนไม่ขาด หลังการโจมตีระลอกนี้ผ่านพ้น เขาก็ลุกขึ้นมองรอบด้านไม่พบหอกสั้นถูกปาเข้ามาในหลุมสักเล่ม ป้อมเรนภัยที่ตั้งอยู่ด้านหน้าก็เช่นกัน มีเพียงหอกสั้นบางส่วนปักคากำแพงราวกับชนนกเท่านั้น

"ดูน่ากลัวเสียเปล่า แต่ทำอะไรพวกเราไม่ได้เลย" ทุกคนหัวเราะครืน

ทันใดนั้นเองไบรอันก็เห็นศัตรูคนหนึ่งวิ่งฝ่าฝุ่นดินที่ฟุ้งกระจายมายังป้อมเรนภัยของเขา ศัตรูค่อมตัวลงแล้วปาหอกสั้นเป็นเส้นตรง

พริบตาเดียวกับที่อาวุธลอยจากมือ เจ้าตัวก็ถูกถล่มยิงจนหลุดไป

"หมอบลง!" พูดยังไม่ทันขาดคำดี หอกสั้นเล่มนี้ก็พุ่งผ่านช่องยิง
เสียบเข้ากลางหน้าอกมือยิงคนหนึ่ง ฝ่ายหลังส่งเสียงร้องก่อนจะหงายหลัง
ลงกับพื้น

ตอนที่ 200 นายพรานกับเหยื่อ

"เฟรคเคิล!" มีคนร้องขึ้น "เขาบาดเจ็บ!"

"อย่าตะตองเขา!" ไบรอันสั่งเสียงดัง "ข้าจะไปดูอาการเขาเอง
พวกเจ้ายังต่อไป"

เขาส่งปืนยาวให้ทหารใหม่ด้านหลังที่ทำหน้าที่บรรจุกระสุนแล้ว
เดินโค้งตัวผ่านอีกฝ่ายไป คนเจ็บซึ่งยังมีสติดีเฝ้าถามเสียงสั่นว่า "นายกอง
ข้า...ข้าจะตายหรือไม่"

หอกสั้นปักคาน้ำอกส่วนล่าง 'ไม่รู้ว่าจะถึงอวัยวะภายในหรือไม่'
แต่เขายังหายใจคล่องอยู่ คิดว่าปอดคงไม่เป็นอะไร ระหว่างคาบเรียน
เจ้าชายเคยอธิบายถึงหน้าที่ของอวัยวะแต่ละส่วนในร่างกายมนุษย์
ตลอดจนวิธีปฐมพยาบาลเมื่อได้รับบาดเจ็บเหมือนอย่างในสถานการณ์นี้
วิธีที่ดีที่สุดคือการปล่อยคนเจ็บไว้อย่างนั้น ห้ามขยับเขยื้อนเด็ดขาด
ประเดี๋ยวจบสงครามเมื่อไร ค่อยให้คุณหนูนานามารักษา

"เจ็บหรือไม่" ไบรอันถาม

เฟรคเคิลพยักหน้าอย่างยากลำบาก

"ถ้ายังรู้สึกเจ็บก็แปลว่ารอดแน่นอน" อัศวินวางมือบนหน้าผากเขา

"เจ้าก็รู้ว่าคุณหนูน่ามีความสามารถอะไร"

"อืม" เฟรกเคิลฝันยิ้มออกมา "ปกติทุกคนก็...อยากเจอนางทั้งนั้น
คราวนี้...ข้า...ข้าจะได้เจอนางแล้ว"

"ถูกต้อง ดังนั้นเจ้าต้องอดทนไว้"

ไบรอันพูดจบก็กลับไปห้องอีกครั้ง ในขณะที่ทหารใหม่มองมา
ด้านหลังอย่างกระวนกระวาย "ไม่ดึงหอกออกก่อนหรือ"

"ดึงหอกมีแต่จะทำให้เลือดออกมากขึ้น ไว้เจ้าเรียนเรื่องนี้เมื่อไร
จะเข้าใจเอง" เขาหยุดไปเล็กน้อย "สิ่งที่พวกเราทำได้ตอนนี้ก็คือบดขยี้
ศัตรูให้ไวที่สุด"

โรแลนด์ยืนอยู่บนที่สูงมองเห็นศัตรูหลังไหลรากับคลื่นสาดซัด
มายังเมืองชายแดนได้อย่างชัดเจน

ทุกครั้งที่พวกเขาวิ่งผ่านป้อมเรนภัยแต่ละแถว ความเร็วของผีเท้า
ก็จะลดฮวบลงเรื่อยๆ จนกระทั่งตอนที่วิ่งผ่านป้อมเรนภัยแถวที่สามมา
สี่ข้างก็ย่อมถูกกระสุนที่ยิงไขว้กันเจาะจนกระจุยแล้ว

เอดโครับบทบาทสำคัญในสงครามครั้งนี้ ไม่ว่าแถวของศัตรูจะ
ยาวเพียงใด คนส่วนใหญ่ก็ยังบุกโจมตีตามคำสั่ง 'บุกเต็มกำลัง' ที่แม่มด
คอยย้ำอยู่ดี

ทุกๆ อึดใจจะมีคนกลุ่มใหญ่ทรุดลงกับพื้น และพวกเขาก็ไม่อาจ
พลิกเปลี่ยนสถานการณ์นี้ได้เลย เมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งก่อสร้างที่แข็งแกร่ง
เกินกว่าความดาบและหอกทวนจะทำลาย กองพลเรือนของทอว์ฟิคก็ได้แต่
สะกดกลั้นความเจ็บปวดแล้วรุดหน้าต่อไป

ฐานที่มั่นของกองปืนใหญ่อยู่หลังป้อมเรนภัยแถวที่สามประมาณ
สามร้อยเมตร...กระสุนลูกแตกสามารถยิงครอบคลุมพื้นที่บริเวณนี้ได้
ทั้งหมด

ไคต์นึ่งที่ลอยอยู่บนฟ้าเปลี่ยนธงเป็นสีแดงสดแล้ว

ปืนใหญ่ยี่สิบกระบอกถูกปรับองศาอิงเป็นแนวราบก่อนจะฟันประกายไฟและควันหนาไปด้านหน้า โรแลนด์ลองคำนวณคร่าวๆ แล้วพบว่ากลุ่มปืนใหญ่ที่ชำนาญที่สุดสามารถยิงกระสุนลูกแตกได้ภายในเวลาสี่สิบวินาที ส่วนกลุ่มที่ช้าหน่อยใช้เวลาประมาณครึ่งนาที โดยรวมแล้วเร็วพอๆ กับทหารปืนใหญ่มือฉกาจของอเมริกาในช่วงสงครามกลางเมืองเลยทีเดียว เพียงแต่สถิติสามนัดต่อนาทีของทหารอเมริกันนั้นเป็นการยิงกระสุนลูกตัน ซึ่งต้องใช้เวลาปรับตำแหน่งและเล็งเป้าค่อนข้างนาน ในขณะที่การยิงกระสุนลูกแตกไม่จำเป็นต้องเล็งเป้าหรือเช็คล้ากล้องปืน จึงสามารถทำความเร็วได้มากกว่า

ในสายตาของศัตรูความเร็วที่ว้าย่อมชวนให้หวาดหวั่นพรั่นพรึง กระสุนลูกแตกสามารถสร้างความเสียหายให้เป้าหมายที่ไม่สวมเกราะได้อย่างใหญ่หลวง ลูกเหล็กเกือบทุกลูกพุ่งทะลุร่างคนต่อได้อีกสองถึงสามคน แม้ยาของศาสนจักรจะช่วยลดความเจ็บปวด แต่ความหวาดกลัวในใจพวกเขาไม่ได้ลดตามไปด้วย เมื่อเห็นคนรอบข้างถูกยิงจนพรุนเป็นตะแกรงคนแล้วคนเล่า กองพลเรือนที่ฮึกเหิมและบ้าเลือดก็ไม่อาจข่มความกลัวตามสัญชาตญาณได้อีกต่อไป หากไม่มียาคนพวกนี้ก็เป็นแค่ชาวบ้านธรรมดาที่ไม่เคยผ่านการฝึกหรือลงสนามจริงมาก่อน แค่เห็นคนกว่าครึ่งนอนตายอยู่รายทาง พวกเขาก็เริ่มพากันวิ่งหนีเอาตัวรอด

ความหวาดผวแพร่กระจายรวดเร็วราวกับโรคระบาด เมื่อมีคนแรกก็มีคนที่สองและสามตามมาอย่างต่อเนื่อง ทหารแถวหน้าไม่ยอมเดินต่อ แต่เปลี่ยนทิศทางวิ่งหนีไปด้านหลัง กลุ่มปืนใหญ่เปลี่ยนกระสุนเป็นลูกตันแล้วยิงไปกลางถนน ในขณะที่กองปืนซึ่งอยู่ในป้อมเรนภัยก็ระดมยิงไม่หยุดเช่นกัน

บนถนนเคลื่อนถอยไปด้วยศพคนหลายกอง

เมื่อความโกรธแค้นที่คุกรุ่นสงบลง เลวินก็เริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา
ครามครัน

ทหารยี่สิบกว่านายเจอตัวแม่มดที่สร้างความปั่นป่วนแล้ว เธอ
สวมเสื้อผ้าแปลกตา เวลาแฝงตัวในป่าแทบจะกลืนไปกับต้นไม้รอบข้าง
หากไม่ใช่เพราะเธอต้องแทรกตัวเคลื่อนไหวไปพร้อมกองทัพเพื่อบงการ
ให้ทุกคนมุ่งหน้าไปยังถนนละก็ คนของเขาคงไม่มีทางหาเธอพบแน่

แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังสร้างความเดือดร้อนให้เลวินอย่างมหาศาล...
เขาพบว่าเสียงของเธอสามารถเปลี่ยนตำแหน่งไปได้เรื่อยๆ และไม่จำเป็นต้อง
เปล่งออกมาจากปาก บางครั้งดังขึ้นจากด้านหลัง บางครั้งดังขึ้นจาก
ด้านขวา หรือแม้กระทั่งดังขึ้นจากด้านหลังศีรษะเขาก็มี ส่วนเนื้อหาที่ใช้
ก็แตกต่างกันไป เธออาจออกคำสั่งด้วยเสียงของเขา หรือแสร้งร้องขอ
ความช่วยเหลือด้วยเสียงของทหารนายอื่นๆ ก็ได้

ทว่าในขณะที่พวกเขากำลังจะล้อมจับ หญิงชุดขาวก็ปรากฏตัวขึ้น
อีกครั้ง

เลวินนึกภาพความสยดสยองตอนที่เลห์แมนถูกสังหารภายในเวลา
ชั่วพริบตาขึ้นมาทันที

ในมือเธอถือ 'หน้าไม้เล็ก' สีเงินสว่าง ยามมันพ่นประกายไฟและ
ส่งเสียงดังขึ้นมาจะต้องมีคนล้มลงไปทุกเมื่อ

วงล้อมแตกกระจายในฉับพลัน ทุกคนตื่นตระหนกรวากับนกตื่นธนู
ชุดเกราะด้านทวนมันไม่ได้โล่ก็กลายเป็นของไร้ประโยชน์เช่นกัน โลกกลม
หุ้มเหล็กในมือของเลวินถูกยิงแตกไปกว่าครึ่ง รูขนาดเล็กพอให้แสง
ลอดผ่านเหล่านั้นบอกเขาว่าอาวุธในมืออีกฝ่ายทรงอำนาจร้ายกาจ
ของทีพอจะเทียบเคียงได้มีแต่หน้าไม้ใหญ่เท่านั้น หากเมื่อครู่เขาก็มลอบ
ไม่ทันป่านนี้คงกลายเป็นศพไปแล้ว

แต่หน้าไม้ใหญ่ใช้อย่างติดต่อกันไม่ได้!

แม่มดชุดขาวไม่เพียงมีพลังเร้นกาย แต่ยังมีอาวุธร้ายกาจที่สามารถยิงได้ต่อเนื่องอยู่ในมือ เลวีนตระหนักได้ทันทีว่าโอกาสชนะของพวกเขาเป็นศูนย์ เพียงความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัว ไฟโตะก็ดับมอดราวกับถูกลมพัดผ่าน

"กินยาเสีย แล้วรีบฆ่าตอนที่นางปรากฏตัว!"

แม้ปากจะตะโกนไปอย่างนั้น แต่ร่างกายเขากลับก้าวถอยหลังพอเธอหันไปสนใจทหารนายอื่น เลวีนก็วิ่งออกจากป่าทันที

อยู่กับทัพใหญ่ปลอดภัยกว่า นางไม่กล้าลงมือท่ามกลางหมู่คนหรอก!

ปานี้ก็พิลึกพิลั่นนัก หยัารกชฎสูงจนจะเท่าเขาอยู่แล้ว มิหนำซ้ำข้างใต้ยังมีเถาวัลย์เลื้อยเต็มไปหมด หากไม่ระวังก็อาจสะดุดล้มได้โดยง่าย กว่าเขาจะออกจากป่าได้ก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่หลายที อัศวินมุ่งตรงไปด้านหน้าตั้งใจจะไปรวมกลุ่มกับทัพใหญ่ ทว่าภาพที่เห็นกลับทำเอาเขาตะลึงงัน

ทหารพลเรือนที่อยู่ใต้ฤทธิ์ยากำลังถอนทัพ...ไม่สิ ควรบอกว่ากำลังวิ่งหนีมากกว่า คนที่วิ่งช้าหรือยังตั้งตัวไม่ทันถูกเบียดจนล้มกับพื้นแล้วถูกคนที่ตามหลังมาเหยียบซ้ำอย่างไร้ความปราณี ยามบุกโจมตีวิ่งไรรวกับม้าหือตะบึง ยามถอยหนีก็ไม่ต่างกันเลย ขบวนคนพลุกพล่านวิ่งหนีกันฝุ่นตลบ เขาไม่เอาจริงเข้าไปขวางเด็ดขาด

เลวีนยืนตะลึงอย่างไม่เชื่อสายตา เกิดอะไรขึ้นกันแน่ กองทัพหนึ่งพันห้าร้อยคนพ่ายแพ้ในระยะเวลาอันสั้นอย่างนั้นหรือ ทั้งๆ ที่พวกเขา กินยาไปแล้วนี่นะ! หรือบริวารของเจ้าชายจะเป็นสัตว์ประหลาดกัน

ทันใดนั้นเองเสียงเหยียบหญ้าพลันดังขึ้นจากด้านหลัง เขากัดฟันแน่นแล้วชักดาบหันไปแทงทันที...ในยามคับขันดาบของเขาเร็วกว่ายามปกติมาก ประจู่สายฟ้าพาดผ่านก็ไม่ปาน ทว่าสิ่งที่เขาได้รับกลับเป็นแสงไฟสว่างวาบ ตัวดาบถูกอะไรบางอย่างกระแทกจนแตก ประกายไฟกระจายไปรอบด้าน

จากนั้นความเจ็บปวดก็แผ่ซ่านมาจากมือขวา ง่ามนิ้วที่ถูกดบได้รับความรู้สึก
ไปทันที

เลวินเลื่อนสายตามองตาม พลันเห็นท่อนแขนตัวเองกระเด็นหวือ
กล้ามเนื้อและกระดูกสีขาวอาบเลือดปรากฏแก่สายตาราวกับดอกหญ้า
ลิ้นงูที่เบ่งบาน หญิงชุดขาวเดินมาหาเขาด้วยท่าที่สงบ เขาถอยหลังไป
หลายก้าวก่อนจะสะดุดหงายหลังเพราะความลนลาน

แม่มดคนนั้นใช้เท้าข้างหนึ่งเหยียบไหล่เขาไว้ อารูทที่เย็นยะเยือก
ของเธอจ่อแนบลงบนหน้าผาก จากมุมนี้เลวินเห็นใบหน้าที่ซ่อนอยู่ใต้
หมวกคลุมศีรษะของเธอได้อย่างชัดเจน

สวดย...เหลือเกิน

นี่คือความคิดสุดท้ายของเขาก่อนที่เสียงปืนจะดัง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3l0MBk7>